

Dikter /

Hästesko, Kristina,

81 A Br.

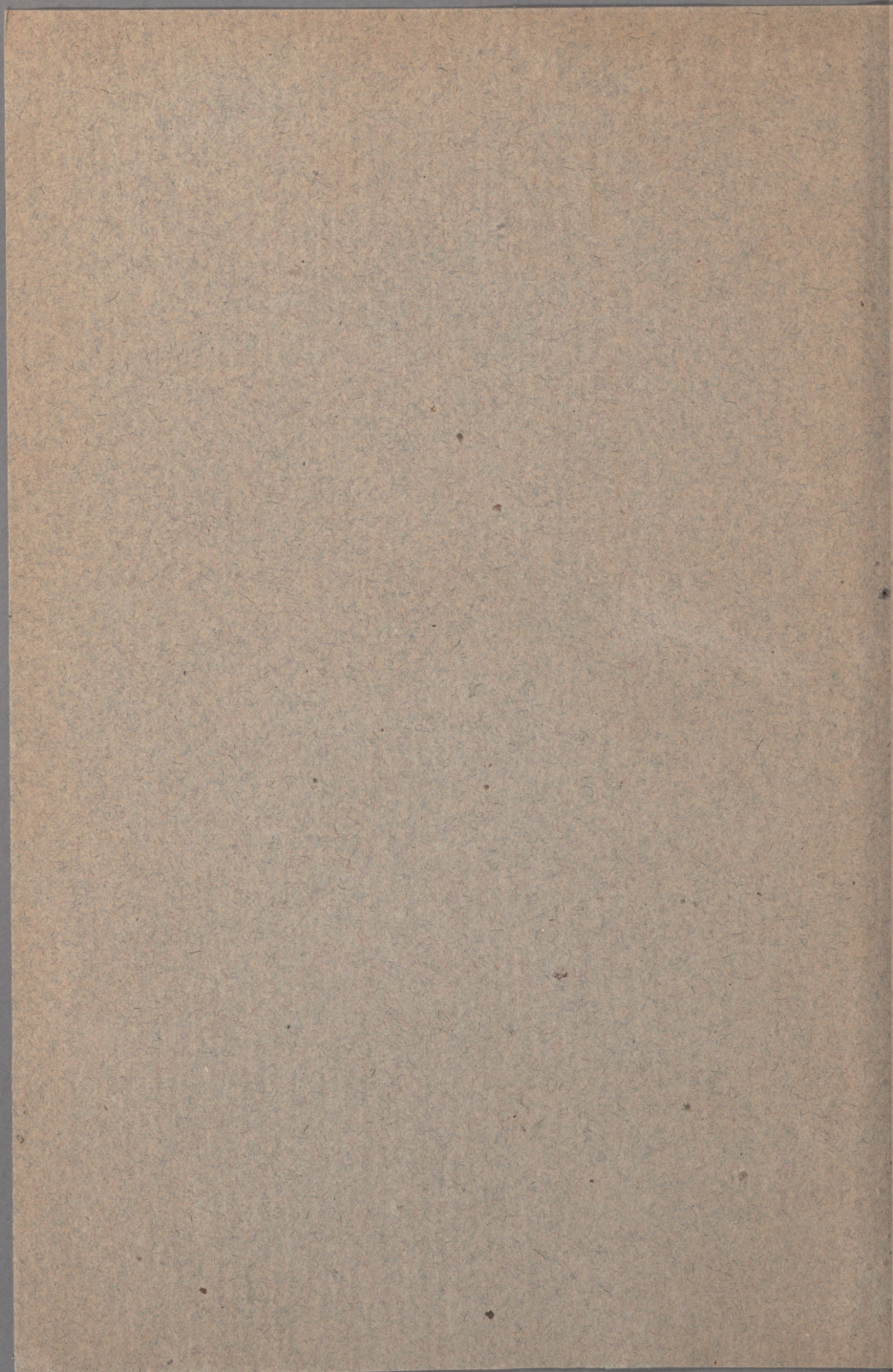

K. HÄSTESKO

Vitt. Sv.

(Pr.)

1911

Yitt.
50
(B2)
o

DIKTER

AF

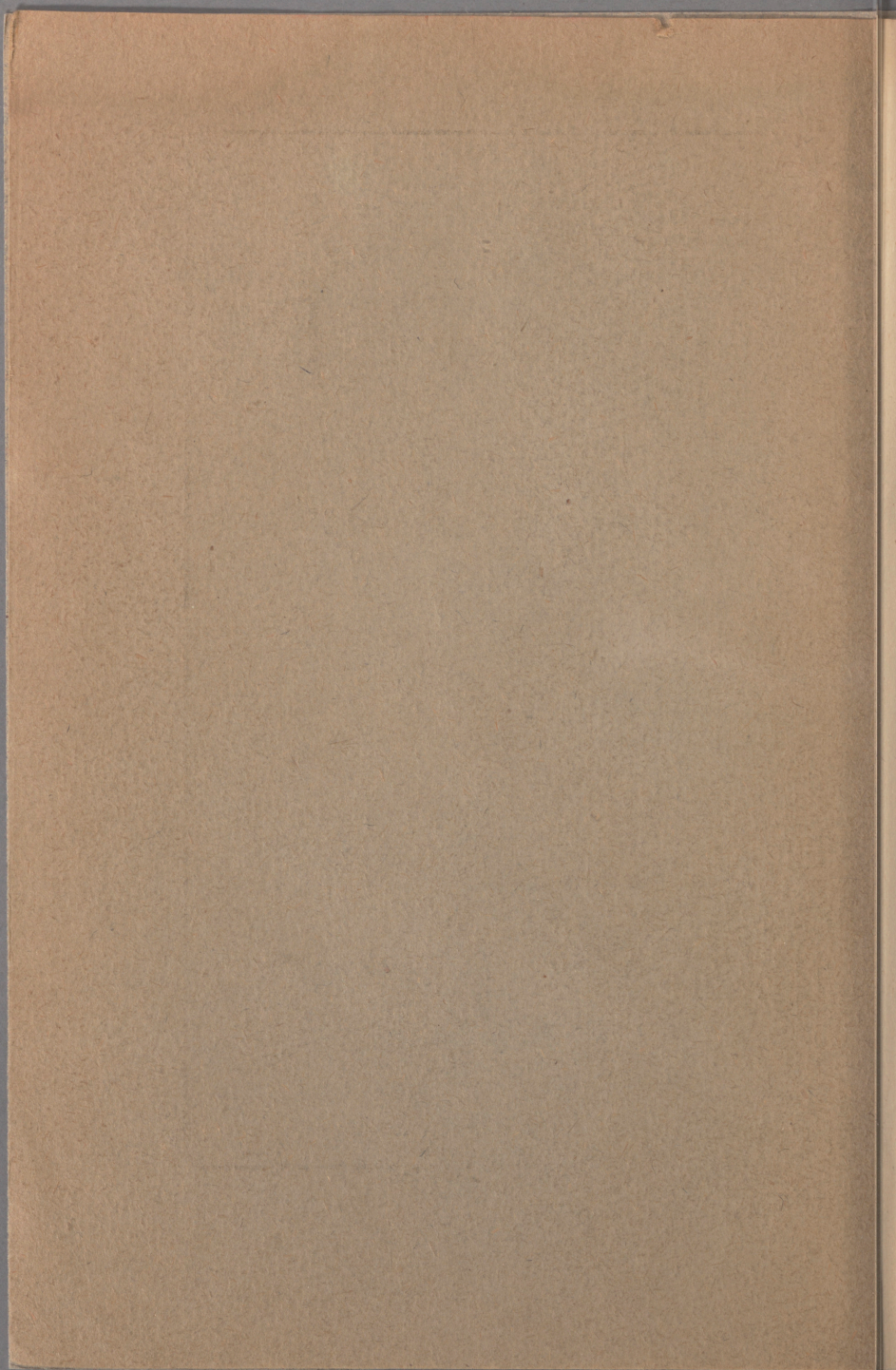
KRISTINA HÄSTESKO

HELSINGFORS 1911
HELSINGFORS CENTRALTRYCKERI.

36
252

DIKTER

AF

KRISTINA HÄSTESKO

UTGIFNA I ANLEDNING
AF FYLLDA 80 ÅR.

HELSINGFORS 1911
HELSINGFORS CENTRALTRYCKERI.

DIKTER

ALBERTA HARRIS

EDITH M. HARRIS
AT FLYING BOARDS

THE UNIVERSITY OF TORONTO PRESS
TORONTO, CANADA

MITT HEM.

Den lilla insjön, invid hvilken jag växte upp, låg inbäddad i ett löfverk, blandadt med tall och gran; vid de gräsbevuxna stränderna syntes vackra änder simma med sina små. Jag var ofta i tillfälle att se dem, när jag i dag gryningen var med min far och rodde, då han tog upp långrefven och vittjade ryssjorna. Hade jag då förstått mig på naturens skönhet, huru annorlunda hade ej allt förefallit mig; det är först sen jag blef äldre, jag har tänkt därpå, huru vacker min hembygd var. Vår lilla stuga låg knappt $1\frac{1}{2}$ km. från sjön, bakom stugan var en tallmo och på framsidan trädgården med sina äppelträd, nedanom trädgården björkar och aspar, hvilka bildade en vacker skog, på båda sidor om stugan små åkrar med vacker gröda, ty de voro skötta af en idog hand. På en bänk mellan äppelträden stodo fyra bikupor, hvilka jag ofta fick vakta, då bina skulle svärma. Det var roligt att betrakta dem, de arbetade så träget från arla mor-

gon till sena kvällen. Hvad vi barn voro glada, när far „slaktade” en kupa, ty då fingo vi en honungskaka, och det var en stor läckerhet på den tiden.

Du kära barndomshem med dina älskade minnen, där allt omkring mig hviskade kärlek och irid, huru lycklig var jag ej där i kretsen af mina egna! Vi voro elfva barn, och jag som skrifer dessa rader var det yngsta. Det är nog mycket bekymmer för en far, när han har så många, som skola ha kläder och föda, till ännu när han inte har annat kapital att försörja dem med än det han förtjänar med sina händers arbete ute på åker och äng samt i skogen. Huru ofta minnes jag ej, då han om vintern i morgongryningen gick ut med sitt lilla matknyte, hvilket innehöll litet bröd, sill och potatis; mången gång var allt stelfruset, då han skulle äta det. Ack, ni af lyckan bortskämda människor, som få sofva på fjäderbolster och äta vid ett läckert bord, tro mig, om ni bytte en enda vecka med en sådan familjefar, då skulle ni sätta mera värde på den lott ni han fått i världen. Han sofver dock kanske lugnare på sin halmbädd än mången af er på fjäderbolster, honom störa inga samvetsförebråelser om mitt eller ditt, ej heller några falska beräkningar om förvärfvade skatter. Han går så lugn sin dag till mötes, arbetar i sitt anletes svett och hälgar hvilodagen. Jag kommer så väl ihåg, huru vi barn hvarje morgon på knä

vid träbänken måste förrätta vår morgonbön, innan vi fingo äta vår tarfliga frukost; sådan gudsfuktan hade man på den tiden.

Den del af Sverige, där min hembygd låg, var mycket glest bebyggd, det var nog flere km. emellan de små stugorna med sina åkrar och ängar, omgifna af den stora skogen med kärr och mossor. De enkla människor, som bodde i de små stugorna, hade endast ett mål i sikte och det var att frukta Gud och arbeta för sitt dagliga bröd; så väl kommo dessa människor öfverens, att de sällan eller aldrig kfvades om mitt eller ditt och de låste aldrig sin dörr till natten. Gästfria voro dessa fattiga inbyggare och delade gärna med sig af sina små förråder så långt de räckte. De gäfvor gärna härbärke åt främlingar, men oftast hände det att de i gengäld blefvo bedragna på ett eller annat sätt, ty pengar eller kläder behöfde alltid en sådan vandrare.

När jag var tio år, måste jag lämna mitt lilla hem och den härliga naturen, där mitt käraste sällskap var blommor och fåglar. Detta hände 1841. Ja, så måste jag då liksom alla mina syskon ut och förtjäna mig mat och kläder. Jag kom långt bort till en annan by, till en förmögen bonde, för att se efter tre odygdiga och bortskämda barn, jag som själf var ett barn. Ack, huru mången kväll, fällde jag ej, när allt blef tyst, bittra tårar. Det var ej lönt att komma hem och beklaga sig, ty

far tyckte, att det var bäst att i tid komma ut i världen för att bli härdad mot alla frestelser i lifvet. Så stod jag då alldeles ensam utan huld och stöd, hvem skulle åtaga sig att skydda och försvara en sådan obetydlig varelse, det är ju ingen sak om den förgås bland ogräsets snärjningar och förkväfs i sin första ungdomsvår! Det kan då vara bra att ha fått insupa några goda förmaningar af gudfruktiga föräldrar, ty de följa en som ljusglimtar på lifvets stig. Så gick då ett år och jag fick vänja mig vid arbete och främmande människor.

När jag sen skulle fira min första jul hos andra människor, föreföll mig allting så olika emot hvad jag varit van vid i mitt föräldrahem, där inga andra nöjen förekommo än att gå i kyrkan och hålla högtiden i ära, då här åter hälgen firades med spel och dans, med ätande och drickande, och aldrig hörde man någon läsa ett Guds ord. Middagstiden om julaftonen skulle hemma alla husliga sysslor vara undanstökade och vi barn klädda i våra hälgdagskläder, hvilka voro väfda af en sorts sämre ull och blånor. Huru fin tyckte jag mig inte vara i denna dräkt, och när jag då fick löfte om att få gå med i julottan i den lilla kyrkan och se på de myckna julljusen, då var det stor fröjd, så att man knappt kunde sofva om natten. Tidigt om juldagsmorgonen tändes ett långt pärtbloss, för att man under sin vandring till kyr-

kan skulle se vägen, när man kom ut från skogen och ned på sjön, där vägarna korsade hvarandra. Folk kommo med sina bloss från alla håll, det var något för barnaögat att skåda. När man sedan kom ned på slättbygden och fick se de stora herrgårdarne med sina upplysta fönster och sen kyrkan med sina tre ljuskronor, ja det är något som man aldrig glömmer. Jag tror att jag frågade min far, hvarför prästen hade en så grann skjorta, jag menade naturligtvis mässhaken, då svarade han, att det var för den stora högtiden och för Jesu födelse, hvilken han skulle förkunna för folket. Ack huru väl minnes jag ej den första julottan i det lilla templet. Men nu hade jag lämnat mitt hem och såg det aldrig mera.

Jag liknade en telning
långt borta från sin stam,
Jag liknade ett korn,
som var kastadt bland dam.
Jag liknade en fågel
så ensam på gren,
Det flyktande molnet
på blåa himmelen.
Ty jag var ju så ensam,
Så utan hem och skydd.

MITT HEM.

Mitt hem i Värmlands bygder låg
Bland väna svenska landen.
I löfrik skog, vid skummig våg
Jag lekte där på stranden.
Där växte jag i moders vård,
Där var min kära faders gård.

Min far, han var en fattig man,
Med redbart, kärnfriskt sinne.
En stor familj försörjde han;
Jag har det väl i minne.
Vi hade icke öfverflöd,
Men aldrig led vi någon nöd.

Jag var så glad, jag var så nöjd
I stugan där vi bodde.
Och dagen gick med lek och fröjd.
På sorg ju minst jag trodde.
Jag hade far, jag hade mor
Och själf jag tyckte jag var stor.

Men ack, du dystra sorgedag,
Som upprann för mitt öga!
Du kom likt åskans hårda slag
Från fjärran, från det höga.
Med lifvets sorger och dess strid
Du störde barnahjärtats frid.

Min moder sjuknade en dag,
Sorg blef det i vår hydda.
Hon dog; jag mins de kära drag.
Hvem skulle nu mig skydda?
Ty kallnad var den hand och arm,
Som slutit mig till moders barm.

Så måste jag ju lämna då
Den lilla kära härden,
Och söka plats i någon vrå
Uti den stora världen.
Men hvar jag sökte, fanns ej den,
Den ömma moderskärleken.

Aldrig glömmet jag den dag
Jag gick från fars, min, hydda!
Mest saknade min moder jag.
Blott tio år var flydda,
Sen jag till världen kom, och yngst jag var
Bland elfva barn och ensam kvar.

Då sen jag ned på ängen kom,
Hur vänligt blommor nicka'.
Jag tyckte fåglar sjöng': „Vänd om!
Hvart går du arma flicka?"
Och tufvans bär, jag tyckte så,
De bådo mig att icke gå.

På denna väg, i denna skog,
Hur väl jag allt där kände!
Den minsta blomma mot mig log.
Hur hjärtat slog och brände,
Att lämna detta kära, allt
Som jag till barnaleken valt.

Så växte jag från barn till stor.
Jag världen icke kände.
Arbetet, det blef min mor,
Hvarthän jag än mig vände.
Jag var i lifvet kommen ut
Och barnaleken, den var slut.

Så flöto bort så många år.
Ja fort de tider ila.
Bäst allt, likt vår'n, i knoppning står,
Vi höstens afton bida.
Så gick det ock med flickan då,
Ty snart hon gumma blef och grå.

Och ständigt ilar tanken hän
Till denna kära trakt,
Där stugan står vid vik så vän,
Med skogen såsom vakt.
Där jag som barn gladt sprang omkring
Så lycklig uti syskonring.

* * *

Hyddan var liten, gammal och grå,
Men kärlek och trohet där bodde ändå.
Ack, huru trofast hon blicka' mig till möte!
Kom jag trött ifrån skog,
Lite mat var mig nog.
Jag hvilade så trygg i hennes sköte.

Tarfelig var maten på fat utaf träd.
Och det bakade brödet af agnar och säd
Var hårdt och otillräckligt.
Men aldrig har mat
På de finaste fat
Smakat mig så förträffligt.

Den hemväfda dräkten var grof, som jag bar,
Men ack, hvad jag tyckte den var vacker och rar,
Och som barn vi sletu den så glada.
Och så växte jag opp
Frisk som en knopp,
Som i vårsolens ljus sig får bada.

Jag stack mina strumpor och vaktade kor,
Jag läste så ofta om Odin och Tor.
I mitt vallhorn sjöng jag och tralla.
Ungnöt och får
Bland buskar och snår
I de grönskande dalar jag valla'.

HEMLÄNGTAN.

Du suckar mitt hjärta, nog finner du ro,
Nog blifver det stilla och lugnt.
I främmande land i mitt ensliga bo,
Där klappar mitt hjärta så tungt.
Till hemlandets stränder, till hemlandets kust,
Ack dit står min längtan, min håg och min lust.

Långt, långt det är till mitt fädernesland,
Där ville jag lefva och dö,
Bland klippor och skär på insjöns strand,
Allt uppå en grönskande ö.
Där var mig en hydda fordom så kär
Och ännu det käraste minnet är där.

När regnet uppmjukat vijkarnas is,
Och solen väckt sjöarnas våg.
När vårfåglar sjöngo vår Herre till pris,
Och jag knoppar i löfträden såg,
Då sprang jag på stranden så liflig och glad
Och sökte så blommor bland sippornas blad.

Och insjön var öppen och vågen var fri
Och lärkan slog uppe i skyn.
Vid stranden låg båten vi segla' uti
Däröfver till barnen i byn,
Vi kryssade viken rundt omkring
Och lekte i skogen och sprungo i ring.

Bland löfrika träd i den grönskande dal
Jag plockade tufvornas bär.
Och dagen var het, men aftonen sval.
Jag hade en moder så kär.
Hon smekte min kind och hon torka' den tår
Som oskuldsfullt ljutes i barndomens år.

Ack ljufliga minnen från barndomens dag,
Då fader och moder jag ägt!
De älskliga stunder af barnsligt behag,
Då famnen de kärligt mig räckt!
Men hyddan är borta, hon finns inte mer;
De kära ha' sänkts uti grafven ner.

Farväl då i skogar och fädernesland,
Om aldrig jag skåda er får,
Och du lilla insjö vid grönskande strand,
Där jag lekte i barndomens år.
I mitt minne är du mig alltid så kär,
Fast fjärran i främmande landet jag är.

SIPPAN.

Må solens ljufva, varma guld
Ren smälta jordens kalla mull!
Må drifvan skänkas samma lott
Som mången gång förut hon fått!
Må äng och skog nu grönska opp!
Kom sippa, vårens skönsta hopp!

Stig upp ur mullens mörka grus
Att hälsa solens sköna ljus!
O! skogens dotter du,
Kom hälsa oss med våren nu!
Sen står du i din hvita skrud;
Dig gröna mossan tar till brud.

Ren snart jag går att söka dig.
Må jag dig finna på min stig!
Och ögat följe tankens gång,
Ty ej jag vet vid hvilken spång
Din gyllne stängel spirar upp,
O! förstling du i blomstrens grupp.

Du, undangömd i enslig vrå,
Vill fröjda stubb och stenar grå
Och skänka glädje, lif åt allt,
Som vintern hållit gömdt och kallt.
Dig söker jag, din sköna bild,
Den står för mig så from och mild.

Dig sippa, hvit, din syster blå,
Jag älskar er så hjärtligt så.
Och finner jag din mjuka bädd,
Och ser jag dig så snöhvít klädd,
Jag drömmer om en sällhet stor,
Som endast uti himlen bor.

Nu väna blomma än en gång
Le ljuft åt allt, ty ej är lång
Din lifstid här; du vissnar bort.
Ack, här är lifvet ditt så kort!
Jag älskar dig bland blomstren mest,
Du Nordens vackra, ljufva gäst.

J. L. RONEBERG, † 9/5 1877.

Nu hvilar han uti sin graf
Den stora skald, som Gud oss gaf.
Af lifvets möda vardt han trött:
Nu slumrar han; den frid han mött
Hugsvale den hans rika själ
Och skänke den ett högre väl!

Med moln var himlen ock beklädd,
När skalden bars till grafvens bädd.
Det skymning öfver landet låg,
En dimma öfver hafvets våg.
I rymden fullt med tårar fanns.
De föllo ned på skaldens krans.

I nordens land, så var det sorg,
När skalden fördes från sin borg
Och lades ned i jordens mull,
Af blommor, kransar grafven full.
För människors ögon är han gömd,
Men i vårt hjärta aldrig glömd.

Så sof i frid då skaldekung!
Din lyra väntar på en ung.
Hvem vet, i hvilken dal, vid hvilken strand
I Finlands bygd, i Nordens land
Nu växer upp en ungersven,
Som arvet tar och ger igen?

VÅREN.

Uti vinter och snö
Få ju kinderna glö'
Och träden i rimfrost stå.
Men med vårvindens fläkt
Slites af deras dräkt
Och mörk blir den klädnad de få.

Deras krona och gren,
De knoppas då sen,
När vårsolen börjar att le.
Då arbetas på äng
Och det sås uppå säng.
All naturen blir ljufilig att se.

Då upplifvas ju allt,
Som var öde och kallt,
Allt, som i jorden kan gro.
Då löfvas hvar träd,
Då grönskar den säd,
Som hvilat om vintern i ro.

En oändlig makt
Och en fägrande präkt
I de sköna blommornas knopp.
Ja, naturen „för bud”
I sin grönskande skrud,
Och blickar mot himmelen opp.

Men då lie och dräng
Skall föröda dess äng,
Sparas ej den spädaste knopp.
Den till ladan blir förd
Med den mognade skörd.
Ja, sådant är livvets lopp!

SOMMAREN.

Vårens dagar de äro flydda
Och sommarvinden, den susar skönt.
Löfvet pryder palats och hydda.
Allt i naturen är åter grönt.
Lärkan drillar, hon vingen sträcker.
Till lif igen hon naturen väcker.

Hafvets vågor för vinden svalla
Och molnen tåga på himlen blå.
Markens bäckar de brusa alla,
Det känns så friskt uti hjärtat då.
Och i skuggan under linden
Man smekes lätt utaf västanvinden.

I skog och lundar, där vinden susar,
Nu liljan täckt uti dal'n ses stå.
Hon är så skön, ty hon ögat tjusar,
Fast träd och buskar det ej förstå.
I dalens skugga, vid bergets vrå
Hon växer upp ibland blommor små.

Hon bär ej stolthet, hon bär ej smärta,
Och fritt hon har i naturen ro.
Hon har ej känsla, men färger bjärta,
Och jordens sköte är hennes bo.
Så väx, o, blomma! Din tid är kort.
Snart sommarns dagar de ila bort.

MÄNNISKAN.

Hvarför suckar så ditt hjärta?
Har du ej tillräcklig prakt?
Eller lider du af smärta,
Som har fått en sådan makt.
Kan den ditt hjärta ej förnöja
Och du lefva uti lugn.
Nej! Därför högre opp sök tanken höja,
Då blir dagen ej så tung.

Till den förste bland de andra
Jordens varelser är du ju satt.
Då skall du ej ödet klandra,
Du som fått så mången skatt.

Tåligt må du därför draga
Korset, som du här har fått!
Stödja, där du kan, de svaga!
Lindra deras hårda lott.

Se naturen hvad den eger,
Se uppå dess sköna prakt,
Om ditt hjärta dig ej säger
Att det finn's en högre makt,
Än den svaga människohanden,
Som regerar världens gull,
Som skall lämna denna stranden,
Vissna bort i jordens mull.

Se! På himlahvalfvet klara
Solen går sin jämna gång.
Naturens fågring underbara!
Månens vandring är så lång,
Han alljämt sin bana fyller,
Skymmes bortom molnens tåg.
Kommer åter och förgyller
Nattens dunkla strand och våg.

Lyssna uppå vindens susning
Och på hafvets vilda brus!
Se på blomman, hvilken tjusning
Ligger i dess knopp, så ljus!
Och ditt öga skall få skåda,
Att det finns en högre makt,
Än du, mänska, som vill råda
Öfver allt i hvarje trakt.

HEMMET.

Ett hem, hur det ordet käns godt i ens bröst!
Det smeker och värmer i senaste höst.
Det var ej ett slott, nej, en hydda så låg,
Där första gången jag dagsljuset såg.

Där låg jag i linda, där sprang jag i kolt,
Och mor min med blicken mig följde så stolt.
Hon vårda' sin lilla så kärligt och ömt.
En framtid så ljus för mig hon väl drömt.

Så byttes kolten mot tröja och kjol,
Hur väl jag det minns, som vor' det i fjol!

Sen måste jag bort ifrån hemmet, mitt stöd,
Ty många vi voro och knappt var vårt bröd.

På obanad väg genom buskar och snår,
Vid landsvägens krökning en milstolpe står.
Dit följde mig mor med tårar i blick.
„Välsignad på färden” var arivet jag fick.

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

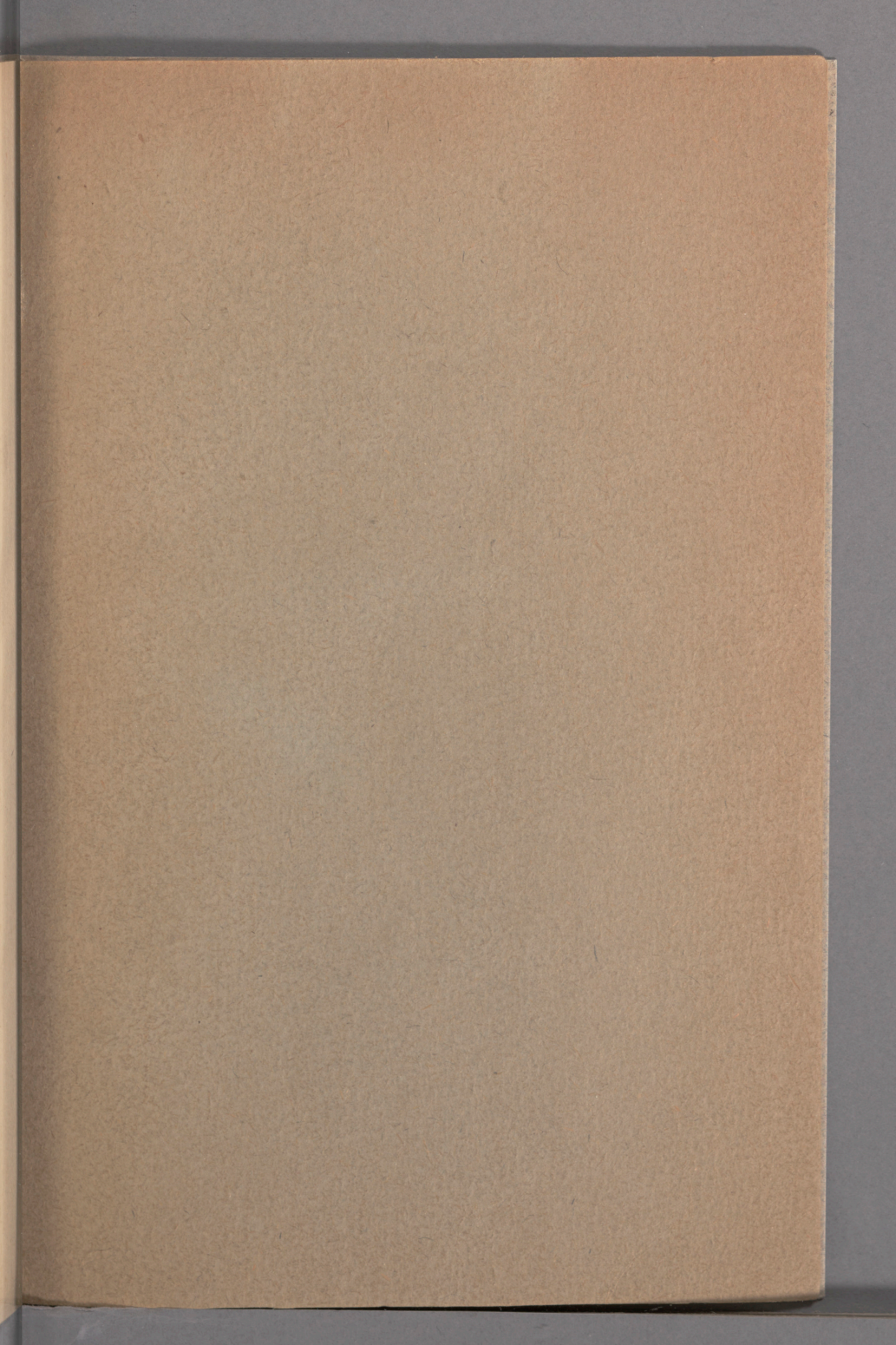
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar
17. januar 17. vort nye kongerige var 17. januar

5/12/22

